

Sygn. akt III AUa 1884/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas - Luty
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma SSA Ewa Drzymała (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Dubis

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2014 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy M. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 lipca 2013 r. sygn. akt V U 540/13

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1884/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie **M. G.** od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 7 marca 2013 r. odmawiającej mu prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca M. G., ur. (...), w okresie od dnia 1 lipca 1975 r. do 31 grudnia 1998 r. był zatrudniony w Hucie (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora manipulatora kuziennego. Do jego obowiązków należała obsługa manipulatora (urządzenia sterowanego ręcznie do manipulowania gorącym materiałem pod prasą kuzienną). Za pomocą 5 dźwigni obracał, odsuwał, przesuwał materiał pod prasy, które gniotły gorące kawałki metalu do żądanego kształtu. W dniu 9 września 2011 r. pracodawca wystawił mu świadectwo pracy, w którym wskazano, że w okresie od dnia 1 stycznia 1984 r. do 26 lipca 2002 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on pracę ujętą w wykazie B dział III, poz. 14 lp. poz. 00 będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z

dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) na stanowisku obsługi suwnic nad stanowiskami, na których wykonywane są prace wymienione w poz. 1-12 – operatora manipulatora kuziennego załącznika nr 2 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach (Dz. U. MHiPM Nr 1-3. poz. 1).

W dniu 14 lutego 2013 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o emeryturę i na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 2 miesięcy i 1 dnia okresów składkowych i nieskładkowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wnioskodawca nie spełnia szczególnych warunków wymaganych dla nabycia prawa do emerytury określonych art. 32 i art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). Przepisy te przewidują, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. 1 stycznia 1999 r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, według których okresami pracy uzasadniającymi prawo do wcześniejszej emerytury są okresy, w jakich praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według §7 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w dziale III wykazu B, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wymagany wiek emerytalny wynoszący 55 lat oraz ma niezbędny okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy wymienionej w dziale III wykazu B. Przy czym Sąd Okręgowy podkreślił, że wykonywanie pracy w szczególnych warunkach powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach bądź w świadectwie pracy. Jednocześnie oczywistym jest, że świadectwo pracy czy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Dlatego też w ramach postępowania sądowego Sąd ocenia także zasadność umieszczenia w świadectwie pracy wzmianki, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Okręgowego do stażu pracy w szczególnych warunkach nie można było zaliczyć okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Hucie (...) od dnia 1 stycznia 1984 r. do 31 grudnia 1998 r. W świadectwie pracy wskazano, iż w tym okresie wnioskodawca był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora manipulatora kuziennego i wykonywał pracę ujętą w wykazie B dziale III, poz. 14 będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz załącznika nr 1 do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach. Jednakże dokument ten zawiera nieścisłość polegającą na braku korelacji pomiędzy klasyfikacją stanowisk pracy wskazanych w tym dokumencie a zapisami wykazu B stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. Podane stanowisko operatora manipulatora kuziennego nie figuruje w dziale I załącznika Nr 2 do zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. zawierającego wykaz stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie B dziale III rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Stanowisko to nie zostało także wymienione w zarządzeniu Nr 48 Ministra Przemysłu z dnia 10 maja 1989 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu i hutnictwa przemysłu maszynowego. Sąd powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego (tj. wyroki z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11, LEX nr 1130388 oraz z dnia

23 listopada 2005 r., I UK 15/04, OSNAP 2005 nr 11, poz. 161) podkreślił, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, którego nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W ocenie Sądu Okręgowego, nie było również podstaw do uznania, że wykonywana przez wnioskodawcę w spornym okresie praca powinna być zakwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych określona w wykazie B dział III poz. 1-12 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W świadectwie pracy wskazano bowiem poz. 14 działu III wykazu B, a omawiane rozporządzenie nie zawiera poz. 14 w dziale III wykazu B. Na uwzględnienie zasługiwałoby ewentualnie zakwalifikowanie spornej pracy do wykazu B Dział III pkt 4 lub 5, gdzie ujęto pracowników bezpośrednio zatrudnionych przy obsłudze pieców stalowniczych i rozlewaniu stali, gdzie wymieniono stanowiska: wytapiacz stali, rozlewacz stali, wyprawiacz trzonu, przygotowawca zestawów odlewniczych w kanale, operator wsadarki lub ręczne wyciąganie gorącego wsadu z pieców grzewczych. Jednakże przeczy temu zakres obowiązków pracowniczych wnioskodawcy oraz rodzaj wykonywanych prac w spornym okresie. Przez cały okres zatrudnienia w Hucie (...) pracował on na przy obsłudze manipulatora kuziennego i za pomocą dźwigni obracał, przesuwiał, odsuwał gorący materiał pod prasy, które gnioły metal do żądanego kształtu. Nie wykonywał zatem żadnej z prac na stanowiskach wymienionych w pkt 4 Działu III w Wykazie B. Charakter związanych z zatrudnieniem na stanowisku operatora manipulatora kuziennego obowiązków pracowniczych nie przewidywał konieczności ich wykonywania w warunkach zakładających stałe oddziaływanie czynników termicznych mających niekorzystny wpływ na organizm człowieka. Przy pracach polegających na obsłudze wielkich pieców, pieców stalowniczych lub odlewniczych występuje stałe oddziaływanie czynników szkodliwych dla zdrowia, stąd tego rodzaju zatrudnienie uprawnia do przyznania prawa do emerytury nabywanej w obniżonym - w stosunku do powszechnie obowiązującego - wieku emerytalnym. Wykonywana przez wnioskodawcę w spornym okresie czasu praca nie może być utożsamiana z zatrudnieniem bezpośrednio przy obsłudze pieców stalowniczych i rozlewaniu stali czy wyciąganiu ręcznym gorącego wsadu z pieców grzewczych. Dlatego też nie można zakwalifikować jego pracy operatora manipulatora kuziennego do wykazu B, jak tego domagał się wnioskodawca. Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę na zarządzenie Nr 48 Ministra Przemysłu z dnia 10 maja 1989 r., w którym dodano po pozycji 13 w dziale I poz. 14 i 15, zaś poz. 14 wymienia stanowiska obsługi suwnic nad stanowiskami, na których wymienione są prace w poz. 1-12 oraz pracowników bieżącej konserwacji i remontów pieców i urządzeń produkcyjnych stale i bezpośrednio zatrudnieni przy stanowiskach wymienionych w poz. 1 – 14. Jakkolwiek w zarządzeniu tym dodano do działu I w/w zarządzenia powyższe pozycje, to okoliczność ta pozostaje bez znaczenia, gdyż zarządzenie resortowe nie jest aktem o randze powszechnie obowiązującej, i nie może być sprzeczne z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Wskazane pod poz. 14, w dziale III wykazu B prace nie odpowiadają wykazowi B działu III tego rozporządzenia. Zaś zarządzenie z dnia 10 maja 1989 r. nie zmieniło zapisów rozporządzenia Rady Ministrów, a zatem nie może zatem stanowić podstawy do uzyskania wnioskowanej emerytury. Dla ustalenia uprawnień do emerytury określonej w art. 184 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, decydujące znaczenie mają przepisy tejże ustawy oraz ww. rozporządzenia Rady Ministrów. W konsekwencji uznał Sąd Okręgowy, że wnioskodawca nie spełnił przesłanki posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach i organ rentowy słusznie odmówił mu prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca M. G. zaskarżając go w całości. Zarzucił obrazę przepisów prawa oraz naruszenie art. 32 Konstytucji RP i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że w okresie od dnia 1 grudnia 1975 r. do 9 marca 1981 r. i od dnia 14 kwietnia 1981 r. do 27 lipca 2002 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach na stanowiskach wymienionych w wykazie będącym załącznikiem do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych (Dz. Urz. MHIPM Nr 1-3, poz. 1) oraz w wykazie będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Potwierdzone to zostało przez zakład pracy w świadectwach pracy w warunkach szczególnych. W jego ocenie spełnił więc wszystkie warunki wymagane do nabycia prawa do emerytury z

tytułu pracy w szczególnych warunkach. Na potwierdzenie swoich racji wnioskował przesłuchanie dwóch świadków współpracowników, którzy pracowali na tym samym stanowisku i uzyskali prawo do wcześniejszej emerytury. Sąd Okręgowy te wnioski dowodowe pominął, wobec czego wnosił o powołanie biegłego na okoliczność, iż wykonywana przez niego praca, była praca w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie spór ogniskował się wokół jednej kwestii, a mianowicie czy wnioskodawca M. G. osiągnął wymagany w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) staż pracy w warunkach szczególnych uprawniający go do emerytury w obniżonym wieku w trybie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.). Zaś wobec zarzutów apelacji kontrola Sądu Apelacyjnego ograniczyła się do oceny, czy do tego stażu należało zaliczyć okres zatrudnienia wnioskodawcy w Hucie (...) od dnia 1 stycznia 1984 r. do 31 grudnia 1998 r.

W myśl § 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na warunkach w nim przewidzianych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy wymienionym w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Z trafnych ustaleń Sądu pierwszej instancji, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne wynika, że w ramach spornego okresu zatrudnienia w Hucie (...) wnioskodawca pracował na stanowisku operatora manipulatora kuziennego. Przy czym zaistniały sprzeczności w treści przedłożonego przez wnioskodawcę świadectwa pracy w warunkach szczególnych, albowiem zajmowane przez niego stanowisko pracy nie odpowiada przypisanym mu pozycjom w wykazach prac w szczególnych warunkach, co dyskwalifikuje prawidłowość tego świadectwa. W szczególności wskazana w świadectwie poz. 14 działu III wykazu B będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w ogóle nie istnieje bo dział III ma tylko 13 pozycji. Wobec powyższego Sąd pierwszej instancji swe ustalenia oparł również na pozostałej dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy oraz jego zeznaniach, z których to dowodów wynika, że w ramach spornego okresu zatrudnienia praca wnioskodawcy polegała na obsłudze manipulatora (urządzenia sterowanego ręcznie do manipulowania gorącym materiałem pod prasą kuzienną), którym za pomocą 5 dźwigni obracał, odsuwał, przesuwiał materiał pod prasy, które gniotły gorące kawałki metalu dożądanego kształtu. Wobec faktu, iż Sąd I instancji w całości dał wiarę twierdzeniom wnioskodawcy co do charakteru zajmowanego przez niego stanowiska i rodzaju wykonywanych czynności, nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia dowodu z zeznań zawnioskowanych świadków na powyższe bezsporne okoliczności. Zatem wbrew zarzutom apelacji właściwie Sąd I instancji oddalił powyższe wnioski dowodowe. Z powyższych względów Sąd Apelacyjny również nie uwzględnił wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Rozstrzygnięcie sprawy sprowadzało się do przesądzenia, czy stanowisko operatora manipulatora kuziennego, na którym pracował wnioskodawca jest stanowiskiem pracy wymienionym w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., albowiem jak wskazano wyżej jest to wymóg konieczny do uznania pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych. Sąd Apelacyjny w całości podziela analizę przepisów prawnych dokonaną przez Sąd I instancji i zaprezentowany pogląd, że stanowisko operatora manipulatora kuziennego nie figuruje w dziale III wykazu B będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., jak również w dziale I załącznika Nr 2 do zarządzenia nr.3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach (Dz. Urz. MHiPM Nr 1-3, poz. 1) zawierającego wykaz stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie B dział III rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Bez znaczenia jest zaś że zarządzeniem Nr 48 Ministra Przemysłu z dnia 10 maja 1989 r. zmianie uległo zarządzenie w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu

i hutnictwa przemysłu maszynowego, poprzez dodanie po pozycji 13 w dziale I poz. 14 i 15, gdzie poz. 14 wymienia stanowiska obsługi suwnic nad stanowiskami, na których wymienione są prace w poz. 1-12. Zarządzenie powyższe jak również zakładowy wykaz stanowisk na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wbrew zarzutom apelującego, nie mogą rodzić po stronie wnioskodawcy uprawnienia do nabycia świadczenia emerytalnego. Stanowisko operatora manipulatora kuziennego nie zostało bowiem ujęte w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 13 lutego 2002 r. (III ZP 30/01, OSNP 2002 nr 10, poz. 243) zawarta w § 1 ust. 2-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. regulacja zobowiązującą właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze do ustalenia w podległych i nadzorowanych przez nich zakładach pracy wykazów stanowisk pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, jak też zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odesłanie do tychże przepisów nie upoważnia do tworzenia nowych wykazów obejmujących stanowiska pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Wspomniane upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralnych związków spółdzielczych nie stwarzało ani podstawy prawnej do wydawania aktów nie pozostających w zgodności z powszechnie obowiązującym prawem, ani nie przewidywało możliwości wykraczania poza wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r. (II UK 21/10) Sąd Najwyższy podkreślił, że wykazy resortowe muszą być dostosowane do treści tego załącznika, w którym zawarty jest kompletny wykaz stanowisk pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Gdy zatem określają one tego rodzaju stanowiska pracy niezgodnie z załącznikiem do rozporządzenia, nie wywołują skutków przewidzianych w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Taka zaś sytuacja ma miejsce w przypadku wnioskodawcy. Stanowisko operatora manipulatora kuziennego nie jest zawarte w wyczerpującym i zamkniętym wykazie stanowisk pracy wykonywanych w szczególnych warunkach, o jakim mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zatem jeśli stanowisko takie figuruje w resortowym wykazie prac w szczególnych warunkach, to wykracza to poza wykaz prac wykonywanych w szczególnych warunkach wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i nie rodzi uprawnień do wcześniejszej emerytury.

Trafnie uznał również Sąd pierwszej instancji, że nie było możliwości zakwalifikowania spornej pracy wnioskodawcy pod pozycję wykazu B Działu III pkt 4 lub 5. Wymieniono tam prace wykonywane przez pracowników bezpośrednio zatrudnionych przy obsłudze pieców stalowniczych i rozlewaniu stali, przy czym wskazano poszczególne stanowiska – wytapiacz stali, rozlewacz stali, wyprawiacz trzonu, przygotowawca zestawów odlewniczych w kanale, operator wsadzarki (poz.4) lub pracowników bezpośrednio zatrudnionych przy ręcznym wyciąganiu gorącego wsadu z pieców grzewczych (poz.5). Tymczasem wnioskodawca nigdy prac takich nie wykonywał, albowiem przez cały okres spornego zatrudnienia w Hucie (...) pracował przy obsłudze manipulatora kuziennego, gdzie za pomocą dźwigni obracał, przesunął, odsuwał gorący materiał pod prasy, które gnioły metal dożądanego kształtu. Nie wykonywał zatem żadnej z prac na stanowiskach wymienionych w Dziale III, Wykazu B rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Wobec tego jako trafne należy ocenić wnioski, do których doszedł Sąd pierwszej instancji, iż praca wnioskodawcy w spornym okresie w Hucie (...) nie była pracą w warunkach szczególnych. To zaś skutkowało odmową przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury, albowiem nie legitymuje się on wymaganym ponad 15 letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.